

JAKUB

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod

ŘÍJEN

ČÍSLO 10

Ročník 2020

PASTORACE

DOPIS PAPEŽE BENEDIKTA XVI.

KE 100. VÝROČÍ NAROZENÍ JANA PAVLA II.

Přinášíme vám překlad dopisu emeritního papeže Benedikta XVI. adresovaného kardinálu Dziwiszovi u příležitosti 100. výročí od narození svatého papeže Jana Pavla II., které jsme si připomínali 18. května tohoto roku. Tento dopis uvádíme v říjnu, protože také v tomto měsíci má sv. Jan Pavel dvě významná výročí. Papežem byl zvolen 16. října 1978 a 22. října, v den, kdy byl ve stejném roce uveden do úřadu, má svátek.

Ke stoletému výročí narození papeže Jana Pavla II. 18. května 2020

Dne 18. května se bude v polském městečku Wadowice oslavovat stoleté výročí narození papeže Jana Pavla II.

Polsko, rozdělené a obsazené třemi sousedními říšemi – Pruskem, Ruskem a Rakouskem – získalo po první světové válce nezávislost po více než jednom století. Byla to událost, která vyvolala velké naděje, ale také si to vyžadovalo velké úsilí, vzhledem k tomu, že obnovující se stát neustále cítil tlak obou mocností – Německa a Ruska. V této situaci útlaku, ale především naděje, vyrůstal mladý Karol Wojtyła, který bohužel velmi brzy ztratil matku, bratra a nakonec i svého otce, jemuž vděčil za svou hlubokou a vroucí zbožnost. Zvláštní přitažlivost mladého Karola k literatuře a divadlu ho vedla k tomu, aby po promoci studoval tyto obory.

„Aby se vyhnul deportaci na nucené práce do Německa, začal na podzim roku 1940 pracovat jako dělník v lomu patřícím k chemické továrně Solvay“ (viz Jan Pavel II., Dar a tajemství). „Na podzim roku 1942 učinil konečné rozhodnutí vstoupit v Krakově do semináře, který tajně organizoval krakovský arcibiskup Sapieha ve své rezidenci. Již jako dělník začal studovat teologii ze starých učebnic, aby mohl být 1. listopadu 1946 vysvěcen na kněze“ (srov. tamtéž). Teologii se však učil nejen z knih, ale také čerpal užitečná poučení ze

specifické situace, v níž se on a jeho země ocitli. To byl osobitý rys, který poznamenal celý jeho život a činnost; učí se z knih, ale také žije aktuálními otázkami, které ho trápí. Druhý Vatikánský koncil byl pro něj jako pro mladého biskupa – od roku 1958 pomocného biskupa a od roku 1964 krakovského arcibiskupa – školou pro celý jeho život a práci. Důležité otázky, které se zde objevily, zejména otázky pojednáváné v takzvaném Schématu XIII – tj. budoucí konstituce *Gaudium et Spes* – byly jeho osobními otázkami. Odpovědi vypracované koncilem stanovily směr, kterým se ubírala jeho práce, nejprve jako biskupa a poté jako papeže.

Když byl kardinál Wojtyła 16. října 1978 zvolen Petrovým nástupcem, nacházela se církev v dramatické situaci. Závěry koncilu byly představeny veřejnosti jako diskuse o samotné víře, která zdánlivě ztrácela svůj charakter neomylné a nedotknutelné jistoty. Například jeden bavorský farář popsal tuto situaci následujícími slovy: „*Nakonec jsme upadli do klamně víry.*“ Pocit, že už nic není jisté, že se všechno dá zpochybnit, byl navíc podporován způsobem, jakým se prováděla liturgická reforma. Nakonec se zdálo, že i v liturgii je možné všechno. Pavel VI. dovedl koncil rázně a rozhodně až do jeho konce, po kterém čelil stále obtížnějším problémům, jež nakonec zpochybnily i samotnou církev. Sociologové srovnávali tehdejší situaci církve se situací Sovětského svazu za Gorbačova, kdy se při hledání nezbytných reforem nakonec zhroutil celý sovětský stát ve své podobě moci.

Nového papeže očekával vskutku velmi obtížný úkol, který se sotva mohl vyřešit pouze lidskými silami. Hned zpočátku však Jan Pavel II. ukázal svou schopnost probouzet obnovený obdiv ke Kristu a k jeho církvi. Na začátku stála zahajující slova jeho pontifikátu, jeho výkřik: „*Nebojte se! Otevřete, otevřete dokořán dveře Kristu!*“ Tento tón charakterizoval celý jeho pontifikát a díky němu se stal obnovitelem a osvoboditelem církve. Je to proto, že nový papež pocházel ze země, kde byl koncil přijímán pozitivním způsobem. Rozhodujícím faktorem nebylo pochybovat o všem, ale vše s radostí obnovovat.

Na 104 velkých pastoračních cestách, které zavedly papeže do celého světa, kázal evangelium jako radostnou zvěst, čímž objasňoval také úkol přijímat dobro a Krista.

Ve 14 encyklikách představil víru církve a její lidskou nauku novým způsobem. Tím nutně vzbudil opozici v západních církvích, naplněných pochybnostmi.

Dnes se mi zdá důležité zacílit na správný střed, z něhož můžeme interpretovat poselství obsažené v různých textech a který vzbudil pozornost nás všech v hodině jeho smrti. Papež Jan Pavel II. zemřel v prvních hodinách svátku Božího milosrdenství, který on sám ustanovil. Chtěl bych zde nejprve uvést malou osobní poznámku, jež nám ukazuje něco důležitého, abychom pochopili bytí a postoje tohoto papeže. Jan Pavel II. byl od počátku velmi uchvácen poselstvím krakovské řádové sestry Faustiny Kowalské, která prezentovala Boží milosrdenství jako podstatné centrum celé křesťanské víry a chtěla ustanovit svátek Božího milosrdenství. Po konzultacích papež pro něj stanovil neděli *in albis*. Než však učinil konečné rozhodnutí, požádal o stanovisko Kongregaci pro nauku víry, aby posoudila vhodnost takovéto volby. Dali jsme zápornou odpověď, neboť jsme se domnívali, že takové důležité a starobylé datum, plně různých významů, jako je neděle *in albis*, by nemělo být obtíženo novými myšlenkami. Přijetí našeho „*ne*“ rozhodně nebylo pro Svatého otce snadné. Ale udělal to se vši pokorou a přijal i naše druhé „*ne*“. Nakonec zformuloval návrh, kterým sice ponechal neděli *in albis* její historický význam, ale umožnil začlenit Boží milosrdenství do jejího původního pojetí. Často se vyskytly případy, kdy na mě udělala dojem pokora tohoto velkého papeže, jenž se vzdal myšlenek jím upřednostňovaných, pokud nepřišel souhlas od oficiálních orgánů, o který se podle klasického postupu muselo žádat.

Když Jan Pavel II. vydechl na tomto světě naposledy, bylo to už po prvních nešporách svátku Božího milosrdenství. To osvětlovalo hodinu jeho smrti: světlo Božího milosrdenství zazářilo nad jeho smrtí jako poselství plné útěchy. Ve své poslední knize *Paměť a identita*, která vyšla téměř v předvečer jeho smrti, papež znovu krátce předložil poselství o Božím milosrdenství. Poukázal v něm na to, že sestra Faustina zemřela ještě před hrůzami druhé světové války, ale již rozšířila Pánovu odpověď na tyto hrůzy. „*Zlo nezaznamená konečné vítězství! Velikonoční tajemství potvrzuje, že nakonec zvítězí dobro; že smrt bude poražena životem a nad nenávistí převládne láska*“.

Papežovi šlo celý život o to, aby objektivnímu centru křesťanské víry – učení o spáse – se u něj samotného dostávalo subjektivního přijetí a aby toto přijetí bylo umožněno i ostatním. Díky Vzkříšenému Kristu je Boží milosrdenství pro všechny. I když toto centrum křesťanského života je nám dáno pouze vírou, má také filozofický význam, protože – pokud Boží milosrdenství není faktickou skutečností – musíme se vyrovnávat i s takovým světem, v němž konečná protiváha dobra vůči zlu není rozpoznatelná. Nakonec musí každý vědět, že za tímto objektivním historickým významem se Boží milosrdenství v posledku ukáže jako silnější než naše slabost. Zde musíme nacházet vnitřní

jednotu mezi poselstvím Jana Pavla II. a základními záměry papeže Františka: na rozdíl od toho, co se někdy říká, není Jan Pavel II. morálním rigoristou. Tím, že poukazuje na zásadní význam Božího milosrdenství, dává nám příležitost přijímat mravní nároky kladené na člověka, i když je nikdy nemůžeme plně uspokojit. Naše morální úsilí se uskutečňuje ve světle Božího milosrdenství, které se ukazuje jako síla, jež uzdravuje naši slabost.

Když Jan Pavel II. umíral, bylo náměstí sv. Petra plné lidí, zejména mladých, kteří se chtěli naposledy setkat se svým papežem. Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy arcibiskup Sandri oznámil papežovo úmrtí. Především nezapomenu na okamžik, kdy velký zvon baziliky svatého Petra sděloval tuto zprávu. V den pohřbu Svatého otce bylo vidět mnoho transparentů s nápisem „*Ihned svatý*“. Bylo to zvolání, které odevšad pramenilo ze setkání s Janem Pavlem II. A nejen na náměstí sv. Petra, ale i v různých kruzích intelektuálů se hovořilo o možnosti udělit Janovi Pavlovi II. přídomek „*Veliký*“. Slovo „*svatý*“ označuje božskou sféru a slovo „*veliký*“ označuje dimenzi lidskou. Podle zásad církve je svatost posuzována na základě dvou kritérií: hrdinských ctností a zázraku. Tato dvě kritéria spolu úzce souvisejí. Pojem „*hrdinské ctnosti*“ neznamená olympijský úspěch, ale skutečnost, že to, co je uvnitř člověka a skrze něj viditelné, nemá zdroj v člověku samotném, ale je to něco, co odhaluje působení Boží uvnitř něho a skrze něj. Nejde o morální soutěž, ale o zřeknutí se vlastní velikosti. Jedná se o člověka, který umožňuje Bohu, aby v něm působil, a tím skrze něho zviditelňoval Boží konání a moc.

Totéž platí i pro kritérium zázraku. Ani zde nejde o něco senzačního, ale o skutečnost, že uzdravující Boží dobrota se zviditelňuje způsobem, který přesahuje lidské kapacity. Svatý je člověk otevřený, proniknutý Bohem. Svatý je člověk otevřený Bohu, proniknutý Bohem. Svatý je ten, kdo nezaměřuje pozornost na sebe, ale vede nás k tomu, abychom viděli a rozpoznali Boha. Účelem procesů beatifikace a kanonizace je zkoumat právě toto podle norem zákona. Pokud jde o Jana Pavla II., oba procesy byly prováděny přísně podle závazných pravidel. Nyní se nám tedy představuje jako otec, který nám ukazuje Boží milosrdenství a dobrotu.

Obtížnější je správně definovat pojem „*Veliký*“. Během téměř dvou tisíc let dějin papežství byl přídomek „*Veliký*“ přiznán pouze dvěma papežům: Lvovi I. (440-461) a Řehoři I. (590-604). Výraz „*Veliký*“ nese u obou politickou stopu, ale v tom smyslu, že díky politickému úspěchu se odhaluje něco z tajemství samotného Boha. Lev Veliký při rozhovoru přesvědčil hlavu Hunů Attilu, aby ušetřil Řím, město apoštolů Petra a Pavla. Beze zbraní a bez vojenské nebo

politické moci se mu silou jeho víry podařilo přimět hrozného tyрана, aby zachoval Řím. V boji ducha proti moci byl duch silnější.

Řehoř I. nedosáhl úspěchu stejně nápadného, ale i tak se mu podařilo několikrát zachránit Řím před Langobardy; i on toho dosáhl tím, že postavil ducha proti moci, dosáhl vítězství ducha.

Když porovnáme příběh těchto dvou s příběhem Jana Pavla II., podobnost je nepopíratelná. Ani Jan Pavel II. neměl vojenskou sílu nebo politickou moc. V únoru 1945, když se hovořilo o budoucí podobě Evropy a Německa, někdo poukázal na to, že je třeba vzít v úvahu také názor papeže. Stalin se tehdy zeptal: „*Kolik divizí má papež?*“ Samozřejmě, že neměl žádné. Moc víry se však ukázala jako síla, která na konci roku 1989 zvrátila systém sovětské moci a umožnila nový začátek. Není pochyb o tom, že papežova víra byla důležitým prvkem při zlomení této moci. I zde dozajista můžeme vidět velikost, která se projevila v případě Lva I. a Řehoře I.

Otázka, zda v tomto případě bude přídomek „*Veliký*“ přijat či nikoli, musí zůstat otevřena. Je pravda, že v Janovi Pavlovi II. se nám všem zviditelnila Boží moc a dobrota. V době, kdy církev znovu trpí pod náporom zla, je on pro nás znamením naděje a útěchy.

Drahý svatý Jane Pavle II., modli se za nás!

Benedikt XVI.

Přeložil: P. Jiří Kratochvíl

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA

k 94. světovému dni misí 2020 - 18. října 2020

„Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8)

Milé sestry, milí bratři,

rád bych vyjádřil svou vděčnost Bohu za vaše nasazení, se kterým v říjnu minulého roku celá církev prožívala mimořádný misijní měsíc. Jsem přesvědčen, že v mnoha společenstvích napomohl k misijní konverzi na cestě

pod názvem: „Pokřtění a posláni: Kristova církev na misii ve světě.“
V letošním roce, v němž nám pandemie Covid-19 přinesla utrpení a postavila před nás nové výzvy, pokračuje misionářské působení celé církve v duchu slov, která najdeme u proroka Izajáše: „Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8). Jsou stále novou odpovědí na Pánovu otázku: „Koho pošlu?“ (tamtéž). Toto volání vychází z Božího srdce, z jeho milosrdenství a v současné světové krizi se obrací na církev i na lidstvo.

„Jako učedníci evangelia jsme byli náhle zasaženi nečekanou a prudkou bouří. Uvědomili jsme si, že plujeme na stejné lodi, jsme slabí a dezorientovaní, současně však důležití a potřební. Jsme povoláni, abychom veslovali společně. Potřebujeme vzájemné povzbuzení a útěchu. Všichni jsme na stejné lodi. Jsme jako učedníci, kteří jednomyslně a s úzkostí volají: „Hyneme!“ (Mt 8,25). I my jsme si uvědomili, že dál nemůžeme jít každý na svou pěst, ale společně“

(Meditace na Svatopetrském náměstí, 27. března 2020).

Jsme opravdu vystrašení, dezorientovaní a bojíme se. Skrze bolest a smrt zakoušíme lidskou křehkost; současně však vnímáme svou silnou touhu po životě a po osvobození od zlého. V tomto kontextu se misijní povolání a výzva vyjít z lásky k Bohu a k bližnímu ze sebe ukazuje jako šance sloužit, sdílet, přimlouvát se. Misijní posláni, se kterým se Bůh obrací ke každému, nás vyvádí z vystrašeného a uzavřeného „já“ a skrze darování sebe sama nás přivádí k novému „já“.

V oběti kříže, kde se Ježíšovo posláni završuje (srov. Jan 19,28–30), zjevuje Bůh svou lásku ke každému a ke všem (srov. Jan 19,26–27). Od nás požaduje, abychom byli osobně připraveni být posláni, protože on je láskou v trvalé dynamice posláni, neustále vychází ze sebe, aby dával život.

Bůh Otec poslal z lásky k lidem svého Syna Ježíše (srov. Jan 3,16). Ježíš je Otcův misionář: jeho život a jeho dílo jsou vyjádřením poslušnosti Otcově vůli (srov. Jan 4,34; 6,38; 8,12–30; Žid 10,5–10). Ježíš, který byl pro nás ukřižován a vstal z mrtvých, nás pak vtahuje do dynamiky lásky svým Duchem, který církvi dává život, přetváří nás v Kristovy učedníky a vysílá nás na misie do světa a k národům.

„Misijní posláni, církev vycházející – to není nějaký program, který musíme uskutečnit silou vůle. Ten, kdo vyvádí církev ze sebestřednosti, je Kristus. V posláni hlásat evangelium jsme činorodí proto, že nás pobádá a vede Duch“ (Senza di Lui non possiamo far nulla, LEV – San Paolo, 2019, 16–17). Bůh

nám dává svou lásku vždy jako první a v této lásce se s námi setkává a volá nás. Naše osobní povolání vychází ze skutečnosti, že jsme Božími syny a dcerami v církvi, jsme jeho rodinou, bratry a sestrami v lásce, kterou nám Ježíš prokázal. Lidská důstojnost všech lidí vychází z Božího povolání, aby byli Božími dětmi, aby se ve svátosti křtu a ve svobodě víry stali tím, čím jsou od počátku v Božím srdci.

Sama skutečnost, že jsme život dostali zdarma, je nevyslovenou pozvánkou, abychom vstoupili do dynamiky sebedarování. Je zárodkem, který v pokřtěných uzraje jako odpověď lásky v manželství nebo v zasvěceném životě pro Boží království. Lidský život se z Boží lásky rodí, v lásce roste a k lásce směřuje. Z Boží lásky není nikdo vyloučen, skrze Ježíšovu svatou oběť na kříži Bůh zvítězil nad hříchem a nad smrtí (srov. Řím 8,31–39). Pro Boha se zlo, a dokonce hřích stávají výzvou k ještě větší lásce (srov. Mt 5,38–48; Lk 23,33–34). Skrze velikonoční tajemství proto Boží milosrdenství uzdravuje původní ránu lidstva a rozlévá se na celý svět. Církev, univerzální svátost Boží lásky pro svět, pokračuje v Ježíšově poslání v dějinách a posílá nás všude, aby se skrze naše svědectví víry a hlásání evangelia Bůh znovu projevil svou lásku a mohl se dotýkat a proměňovat srdce, mysl, tělo, společnost a kulturu na každém místě a v každé době.

Misie je svobodnou a vědomou odpovědí na Boží volání. Toto volání však lze pochopit pouze tehdy, žijeme-li v láskyplném osobním vztahu s živým Ježíšem v jeho církvi. Položme si otázku: Jsme připraveni přijímat přítomnost Ducha Svatého ve svém životě, odpovídat na povolání k misii, ať už v životě manželském, zasvěceném nebo kněžském, nebo jednoduše v každodenním životě? Jsme ochotni být vysláni kamkoli, abychom svědčili o své víře v Boha milosrdného Otce, abychom hlásali evangelium spásy Ježíše Krista, abychom měli účast na božském životě Ducha Svatého a budovali tak církve? Jsme připraveni jako Maria, Ježíšova matka, naplno sloužit Boží vůli (srov. Lk 1,38)? Tato vnitřní ochota je velice důležitá, abychom mohli nikoli abstraktně, ale dnes, v současné církvi, odpovědět Bohu: „Zde jsem, mne pošli!“ (srov. Iz 6,8).

Výzvou pro misijní poslání církve je pochopit, co nám v této době pandemie říká Bůh. Nemoc, utrpení, strach, izolace nás nenechávají v klidu. Doléhá na nás chudoba těch, kdo umírají v osamocení, kdo jsou ponecháni na pospas, kdo přicházejí o práci a výdělek, těch, kdo nemají domov a nemají co jíst. Povinnost dodržovat fyzické rozestupy a zůstat doma je pro nás výzvou, abychom pochopili, že potřebujeme společenské vztahy a komunitární vztah s Bohem. Tato situace by v nás v žádném případě neměla stupňovat nedůvěru a lhostejnost, ale měla by vést k větší pozornosti v našem vztahu k druhým

lidem. Skrze modlitbu, ve které se Bůh dotýká našeho srdce a přetváří ho, se otevřeme potřebám lásky, důstojnosti a svobody našich bratří, jako i péči o tvorstvo. Skutečnost, že se s celou církví nemůžeme scházet ke slavení eucharistie, nám umožnila sdílet situaci mnoha křesťanských komunit, které nemohou slavit mši svatou každou neděli. Otázkou, kterou nám Bůh v této situaci klade: „Koho pošlu?“, se znovu obrací na nás a očekává od nás velkodušnou a přesvědčivou odpověď: „Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8). Bůh stále znovu hledá, koho poslat do světa a k národům, abychom vydávali svědectví o jeho lásce, o jeho záchraně od hříchu a smrti, o jeho vysvobození od zlého (srov. Mt 9,35–38; Lk 10,1–12).

Oslava Světového dne misí znovu potvrzuje, že vaše modlitba, reflexe a vaše materiální pomoc jsou příležitostí k aktivní účasti na Ježíšově poslání v jeho církvi. Křesťanská láska, konkretizovaná ve sbírce o třetí říjnové neděli, má za cíl podpořit misijní práci, kterou mým jménem organizují Papežská misijní díla. Odpovíme tak na duchovní i materiální potřeby národů a církví v celém světě, ke spáse všech.

Nejsvětější Panna Maria, hvězda evangelizace a potěšení zarmoucených, misionářka svého Syna Ježíše, ať nás i nadále provází a přimlouvá se za nás.

Dáno v Římě u Sv. Jana v Lateránu, dne 31. května 2020, na slavnost Letnic

FRANTIŠEK

POMOC POTŘEBUJI – NABÍZÍM

MÁME NOVÉHO BOHOSLOVCE

Je jím dvaadvacetiletý student bohosloví z Indie. Jmenuje se Joseph Pruthviraj a budeme sponzorovat jeho studia. Ročně se platí 6 000,- Kč (500,- Kč na měsíc). Na školní rok 2020/21 je již zapláceno. Zbývalo nám 1 000,- Kč z plateb za minulého studenta Rozaria, tak jsme je použili pro Josepha.

Můžete přispět jak penězně, tak modlitebně. Neváhejme se stát podporovateli budoucích duchovních, oni se za nás modlí. A kdo dává, dostává. Don Bosco, když byl ve finanční tísní, dával dary s vírou, že mu to Pán Bůh několikanásobně vynahradí. On dává na oplátku nejen hmotné prostředky, ale hlavně mnoho duchovního požehnání.

Odpovědi na Kvíz:

1. Sedm svátostí: Svátost křtu, smíření, eucharistie, biřmování, manželství, kněžství, pomazání nemocných
2. Apoštolové: Šimon zvaný Petr, Jakub (syn Zebedeův – patron našeho kostela), Jan (syn Zebedeův), Filip, Ondřej, Bartoloměj, Matouš, Juda Tadeáš, Tomáš, Jakub Alfeův, Šimon Kananejský, Jidáš Iškariotský.
3. Evangelisté: Matouš, Marek, Lukáš, Jan

PŘEJEME

V říjnu oslaví svá životní jubilea:

Kamil Jelínek
Jáchym Pospíšil
Vladimír Matouš
Jana Vrbinjaková
Kamila Slavíková
Halina Štrégllová
P. Jaroslav Borucki

Tomáš Šilhán
Vladimíra Petružálková
Wojtek Juščík
Josef Baczmanski
Jana Uhlířová
Tereza Maryšková

Všem za farnost přejeme stálou Boží ochranu a mnoho lásky.

NENECHTE SI UJÍT

MODLITBY RŮŽENCE

A je tu říjen, měsíc zasvěcený Panně Marii Růžencové. Tradičně se budeme modlit růženec každé pondělí na faře v Železném

Brodě od 17ti hodin. Farníci mimobrodští, prosím přidejte se modlitbou k nám.

5. 10. za sílu a zdraví pro kněze

12. 10. za nemocné v naší farnosti

19. 10. za nová kněžská povolání

26. 10. za mladé křesťany

Těším se na tradiční setkání.

V. Petružálková

Pozvánka místní skupiny České křesťanské akademie - Český ráj:

Srdečně zveme na přednášku a následnou besedu s přednášejícím Prof. Pavlem Hoškem, ThD., pedagogem, religionistou, kazatelem Církve bratrské a prvním viceprezidentem České křesťanské akademie.

Téma bude upřesněno na plakátu

Středa, 21. října 2020 v 18:15.

Aula sklářské školy - Železný Brod

Proč bude téma upřesněno až na plakátech?

Po jeho skvělé přednášce na téma Židovská teologie křesťanství před pár lety jsme chtěli navázat. Nakonec nám nabídl na výběr hned několik možností přednášky:

- a) Význam příběhu v židovské tradici
- b) Židovská mystika všedního dne
- c) Význam židovských svátků

d) Židé: vyvolený národ?

Elektronicky jsme nechali hlasovat potenciální publikum, které téma chce vyslechnout. Na konci září rozhoduje prostá většina hlasů, která varianta bude na plakátku.

Pana Hoška snad už představovat nemusím. Už u nás vícekrát přednášel. Snad jen pár slovy pro ty, kdo se s ním ještě nesetkali. Působí jako profesor vedoucí katedru religionistiky na Evangelické teologické fakultě UK a jako vedoucí katedry systematické teologie, filosofie a religionistiky na Evangelikálním teologickém semináři v Praze.

Jsem rád, že opět přijal naše pozvání i přes jeho vytíženost a věřím, že nám Coronavirus přednášku nezhatí. Že to bude velice obohacující večer, nepochybuji. Využijte i Vy tuto příležitost. Těšíme se na setkání asi ještě v rouškách, ale ani ty nám atmosféru určitě nezkaží.

Ing. arch. Martin Tomešek

FÓRUM

ATČIN SLOUPEK

A nyní se vrátím k těm darovaným krojům. Dauník Fanda Patka napsal do České televize, jestli můžeme přijet do Prahy na Kavčí hory. Ujala se nás Anička Vetlinská, provedla nás celou budovou. V hlasatelně, kde se vysílají zprávy, jsme viděli čtecí zařízení a pana kameramana. Také jsme si vyzkoušeli hlasatelskou židli. Já jsem využila této možnosti, zahrála si na hlasatelku a řekla: „Srdečně vás zvou k nám do Železného Brodu na výstavu prací dětí naší zvláštní školy.“ Ve vedlejší místnosti bylo mnoho obrazovek a tam nám promítli moje vystoupení. Potom jsme jeli výtahem do podzemí, kde jsou ateliéry a skladiště se vším možným. Ve skladu kostýmů jsme si zkoušeli klobouky a odtud kostýmy a kroje, které nám věnovali.

S dauníky jsem byla i na týdenním pobytu ve Vysokém nad Jizerou a taky v Praze v Lucerně na koncertu Chceme žít s vámi. Moje maminka se postarala o vybudování chráněné dílny v Železném Brodě, do které nastoupili někteří moji spolužáci. Já tam chodit nemůžu kvůli mojí cukrovce. Jednak se tam nevaří a

pak, když mi klesne cukr, tak omdlím. Tomu se říká hypoglykémie, to se zpotím, zblednu, začnou se mi klepat nohy a ruce, rychle si musím dát sladký nápoj nebo med, kus rohlíku nebo banánu a pak odpočívám. To je důvod proč jsem doma, ale nemyslete si, že nic nedělám, od malička mám velkou lásku ke knihám a časopisům. Čtu všechno od první do poslední stránky a pamatuju si skoro všechno. Táta hubuje, že je u nás novinový stánek, protože žádný časopis nevyhodím. Začala jsem s opisováním kuchařských receptů, mám popsaných asi deset sešitů. Takže jsem doma, mám invalidní důchod. A jsem členkou Sdružení zdravotně postižených Železnobrodská. Díky tomu sdružení jsem byla čtyřikrát ve Španělsku a jednou v Itálii.

Pokračování příště.

Atka

STŘÍPEK KRÁSY OD SOUSEDŮ

Ve slovenské Levoči v hlavním chrámu je pozdněgotický oltář od řezbáře Pavla z Levoče. Je to doslova skvost zapsaný v UNESCO. Věkem barvy jednotlivých postav a reliéfu Večeře Páně ztemněly a v minulém století dva pražští restaurátoři bratři Kotrbové čistili a restaurovali rozebraný oltář a obnovili opět jeho krásu. Po II. světové válce byla otevřena první celosvětová výstava v kanadském Montrealu. Několik soch z levočského oltáře zdobilo náš československý pavilon, který tím získal veliký obdiv.

Čas uplynul, restaurátoři opět oltář složili a my s mužem jsme dostali pozvání na jeden sobotní večer do chrámu. K našemu překvapení oltář i celý chrám byly osvětleny jenom dvěma velkými sedmiramennými svícný. K tomu hrála hudba výborného komorního tělesa. Po skončení skladby najednou se objevil na kazatelně se svíčkou v ruce pan Chudík a recitoval několik veršů italského renesančního básníka. Vtom se rozezněly varhany a výborná altistka slovenské opery zazpívala jednu z Dvořákových Biblických písní. Z jiného temného kouta chrámu se objevil plamének svíčky a herečka paní Kristinová recitovala půvabnou lyriku slovenského básníka Milana Rúfuse. A tak to šlo střídavě přes půlnoc, kdy jsme se rozcházelí s pocitem nekonečné krásy. V neděli dopoledne bylo znovuvysvěcení chrámu s následnou slavnostní mší svatou za

účasti mnoha kněží, kterou celebroidal nitranský biskup. A tak k pocitu krásy přibyl i bohatý duchovní zážitek. Pomalu jsme se vraceli domů a cestu nám zkrášloval pohled na sluncem ozářené tatranské vrcholy.

Hezké počtení Vám přeje *H. G.*

OHLÉDNUTÍ

100 LET OD NAROZENÍ P. JOZEFA KOVÁČIKA

V neděli 4. 10. bude v Železném Brodě sloužena mše svatá ke stému výročí narození pana děkana Jozefa Kováčika, který zde od března 1959 do r. 1995 působil. Narodil se 4. 10. 1920 v Urmincích na Slovensku a Pán si ho povolal 18. 7. 2004 z Kněžského domova v Beckově. Připomeňme si něco z jeho života při tomto významném výročí.

P. Kováčik byl ze čtyř sourozenců. V Bratislavě se seznámil se salesiány. Chtěl studovat na kněze, ale na Slovensku mu to nabylo umožněno. Salesiáni mu poradili, aby šel do Litoměřic. Tam vystudoval a v roce 1950 byl vysvěcen na kněze. Primiční mši svatou sloužil v rodných Urmincích a následně ho zadržela Státní bezpečnost, která jim doma udělala domovní prohlídku a jeho odvedla do Komárna k PTP. Po propuštění v roce 1954 nastoupil na místo kaplana v Ústí nad Labem. V roce 1959 byl jmenován administrátorem v Železném Brodě. O chod jeho domácnosti se s velkou pečlivostí dlouhodobě starala Aninka Šmídová. Na sklonku života měl touhu odejít na věčnost ze svého rodného Slovenska, a proto se rozhodl přestěhovat do Kněžského domova v Beckově, kde se zdejšími řádovými sestrami udržoval již v minulosti dlouholetý kontakt.

Děkujeme mu za jeho kněžskou službu v našich farnostech.

V záznamech litoměřické diecézní kurie dohledal Mons. Martin Davídek jeho základní životopisná data a také data kněžského působení:

Jozef Kováčik

narození 4. 10. 1920 Urmince, Slovensko

svěcení 8. 4. 1950 Litoměřice

† 18. 7. 2004

Působení:

19. 1. 1954 kaplan v Ústí n. Labem

1. 3. 1954 administrátor - Hrádek n. N. a Václavice

24. 10. 1955 kaplan Liberec

15. 8. 1956 admin. int. Loukov, excurrando (- dojíždějící duchovní správce)

Loukovec

1. 10. 1956 admin. Kovář, excurr. Skalsko

1. 6. 1958 admin. int. Frýdlant, excurr. Bulovka, Dětrichov, Ves

18. 12. 1958 propůjčení expositorium canonicale

5. 3. 1959 admin. int. Železný Brod, excurr. Loučky

5. 10. 1962 admin. excurr. Velké Hamry (- přidaná další farnost na dojíždění)

26. 3. 1970 jmenování osobním děkanem

31. 1. 1995 uvolnění z úřadu faráře v Železném Brodě

22. 9. 1996 uvolnění z duchovenské služby v litoměřické diecézi

Luboš Žilík

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Denní modlitba Apoštolátu a její úmysly

Nebeský Otče kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie Od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Evangelizační úmysl: Misijní poslání laiků v církvi

Modleme se, aby laici, zejména ženy, v síle svého křtu měli větší podíl na odpovědnosti v církevních institucích.

Národní úmysl:

Za misie – ať je na přímluvu sv. Jana Nepomuka Neumanna s nadšením podporujeme, šíříme radost evangelia a pomáháme potřebným.

Najděme si každý den chvíli a zamysleme se v modlitbě nad daným veršem z Písma svatého

1.10.	Jděte! Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky.
2.10.	Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.
3.10.	Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo neví, kdo je Syn, než Otec, ani kdo je Otec, než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.
4.10. ne	O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.
5.10.	Jde mi o přízeň u lidí, anebo u Boha? Snažím se zalíbit lidem? Kdybych se stále ještě chtěl líbit lidem, nebyl bych služebníkem Kristovým.
6.10.	Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled', zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved'!
7.10.	Když se modlíte, říkejte: Otče, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Náš denní chléb nám dávej každého dne. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje proti nám. A nevydej nás do pokušení.
8.10.	Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo

	tluče, tomu bude otevřeno.
9.10.	Kdo není se mnou, je proti mně; a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.
10.10.	Blaze těm, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je.
11.10. ne	Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, vede mě po správných cestách pro svoje jméno.
12.10.	Jako byl Jonáš znamením pro Ninivské, tak bude i Syn člověka tomuto pokolení.
13.10.	V Kristu Ježíši nezáleží na tom, je-li někdo obřezán či ne; rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou.
14.10.	Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony. Ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.
15.10.	Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším.
16.10.	V něm jsme vykoupeni jeho krví a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost, kterou nás zahrnul ve vší moudrosti a prozíravosti,
17.10.	Prosím, aby vám Bůh dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvíceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme.
18.10.	Tu jim řekl: "Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu."
19.10.	Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?
20.10.	Bud'te připraveni a vaše lampy ať hoří. Bud'te jako lidé, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, až přijde a zatluče na dveře.
21.10.	V Kristu smíme i my ve víře přistupovat k Bohu svobodně a s důvěrou.
22.10.	Proto vás já, vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hled'te zachovat

	jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.
23.10.	Každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.
24.10.	Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista.
25.10. ne	„Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“
26.10.	buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.
27.10.	„Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo.“
28.10.	<i>Nebesa vypravují o Boží slávě a dílo jeho rukou zvěstuje obloha.</i>
29.10.	A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.
30.10.	V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry
31.10.	A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost;

SVÁTKY A SLAVNOSTI V ŘÍJNU:

- 1.10.sv. Terezie od Dítěte Ježíše
- 2.10. sv. andělé strážní
- 4.10. sv. František z Assisi
- 7.10. Panna Maria Růžencová
- 15.10. sv. Terezie od Ježíše

16.10. sv. Hedvika, sv. Markéta Maria Alacoque
18.10. Svátek sv. Lukáše
22. 10. sv. Jan Pavel II.

FARNÍ KALENDÁŘ

Biblické hodiny budou každou středu kromě 21. 10. Místo toho bude v úterý 20. 10.

4. 10./neděle/		100 let od narození P. Jozefa Kováčika
11. 10./neděle/	8:30	Mše svatá v Žel. Brodě za ochranu lidského života od početí do přirozené smrti
18. 10./neděle/		Den modliteb za misie Sbírka na misie
20. 10./úterý/		Biblická hodina
21. 10.	8:00 18:15	Mše sv. v Žel. Brodě bude ráno Přednáška ČKA v aule SUPŠS - Prof. Pavel Hošek, ThD.
25. 10./neděle/		Výročí posvěcení kostela v Žel. Brodě
1. 11./neděle/		Všech svatých – slavnost
2. 11./pondělí/	18:00	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé Mše sv. a po ní průvod na hřbitov

Kvíz

Kdo chce, může si vyzkoušet své vědomosti a zasoutěžit si sám se sebou.

1. Dokážu vyjmenovat všech 7 svátostí?
2. Kolik jmen apoštolů znám?
3. Jak se jmenovali evangelisté a kolik jich bylo?

PRAVIDELNOSTI

Pravidelný pořad bohoslužeb

Železný Brod	kostel sv. Jakuba	úterý 18:00
		středa 18:00
		čtvrtek 18:00
		pátek 18:00
		neděle 8:30
Bzí	kostel Nejsvětější Trojice	sobota 18:00
Držkov	kostel sv. Bartoloměje	čtvrtek 16:00
Krásná	kostel sv. Josefa	neděle 16:00
Loučky	kostel sv. Antonína	neděle 11:00
Zásada	kaple sv. Prokopa	sobota 16:00

Své příspěvky či připomínky můžete předávat P. Janovi nebo Lence Pešatové nebo také posílat v elektronické podobě na adresu:

fz.jakub@seznam.cz,

a to vždy do předposlední neděle v měsíci.

Redakce si vyhrazuje právo krátit či upravovat příspěvky.

Zpravodaj pro svoji vnitřní potřebu vydává ŘK farnost Děkanství Železný Brod.

Římskokatolická farnost Děkanství Železný Brod

Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: **603 555 570**,
P. Jan Jucha MS: **731 479 031**

čísla účtů v GE Money Bank:

Železný Brod: 500601574/0600

Bzí: 216475312/0600

Krásná: 216489925/0600

Držkov: 216490109/0600

Loučky: 216490336/0600

e-mail: farnost.zelezny.brod@dltm.cz, janjucha@email.cz

Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná

Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Jan Jucha MS

Více o nás a o naší farnosti: www.farnostzeleznybrod.cz